

Ζήτ' ὁ λαὸς ἡ δύναμις, ὁ κόσμος, ὁ κοσμάραρος,
Σπυράκης, Σπίρος, Σπύραρος, Μερκούρης, Μερκουράρα-
(ρος).

Κι' ὁ κύρ Μικέλης 'μίλησε 'στῶν φίλων τὸ λεφούσι,
ἀλλὰ κανεὶς δὲν 'μπόρεσε τὸ λόγο του ν' ἀκούσῃ.

'Πές μας τα δυνατώτερα, τοῦ λένε, κύρ Μικέλη,
καὶ μὴ τὸν κάθε λόγο σου τὸν βγάξεις μὲ τσιγκέλι.

Τὸν Μάρτη κτίζουσε φωλιὰς πουλιὰ πετροχειλίδονα
κι' ὁ Μικελάκης μας 'μίλει τ' 'Αἷ-Γρανιῶ τοῦ Κλή-
(δονα).

Μαῦρος λοιμὸς 'στὴν Αἴγυπτο, μαῦρος λοιμὸς 'στ' 'Ο-
(πόρτο,
κι' ἡ κάλην τῶν Ἀττικαρχῶν ἀπὸ τὰ μαῦρα μόρτο.

'Ἡ νέα πῆτα ποῦ θὰ φᾶν θῶνα κολοκυθένια
καὶ θὰ κοποῦν παράσημα γι' αὐτοὺς τενεκεδένια.

Χαρὰ 'στους Βαρωνέτους μας καὶ τοὺς Κοτζαμπασηδες,
ποῦ θάβρουνε γι' αὐτοὺς δουλειὰ πολλοὶ τενεκετζήδες.

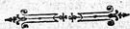
Κι' ὁ Φαουλῆς παραίτησε τὸ τόσο του χουζουρι
κι' ἐφρένιασε κι' ἐλύσσαξε κι' αὐτὸς μὲ τὸν Μερκούρη.

Δὸς του κι' ἀνάβει φῶσφορα, δὸς του καὶ ρίχνει συμπάρα,
γειά σου, κουμπάρε Δήμορχε, γειά σου, κυρὰ κουμπάρα.

Τῶν τρομερῶν Ἀττικαρχῶν δὲν σκιάζεται τὸ νεύμα
καὶ πάει γιὰ τὸ πεσιμα τῶν μὲ τοῦ λαοῦ τὸ ρεῦμα.

Κι' ἀπὸ τὰ τώρα 'κρέμασε μὲ μιὰ τρελλὴ χαρὰ
τοῦ πετρελαίου τενεκὲ 'στου Γχιούλη τὴν οὐρά.

Λαὸς σφιγᾶ, λαὸς νικᾶ 'στῆς κάλης τὸν ἀγῶνα,
καὶ καταπνίγει δυνατοὺς μ' ἐλόμαυρη βροχῇ,
κι' ἂν ἀπὸ τοῖχους ξεκολλοῦν τοῦ Σπύρου τὴν εἰκόνα
δὲν θὰ τὴν ξεκολλήσουνε 'κι' ἀπὸ λαοῦ ψυχῇ

Φαουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. — Παραίτησε τῆς ἐκλογαῖς καὶ τὸ κουβαρναλῆκι
καὶ 'πές μου πὺς σου φαίνεται τοῦ Δραύρου ἡ δική.
Φ. — Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βλακέντιε... μοῦ φαίνεται ἂν κρέμα,
περίπλοκος ὑπόθεσις καὶ κάπως παρδάλη,
ὁ δὲ Σβαρτσόκπεν ἐγραψε πρό χρόνων σ' ἕνα γράμμα:
αὐτὸς ὁ Δέλτα φαίνεται πολυμικός πολύ, »
καὶ τώρα, Περικλέτο μου, καθὼς καταλαμβάνει,
αὐτὸ τὸ Δέλτα σίγουρα σημαίνει Δελγηγιάνης.

Π. — Τί λές, μορῆ;
Φ. — Τί νὰ σοῦ 'πῶ; τῆς δικῆς ἡ παρτάτα
σάν υπερδεμένη φαίνεται κι' οὕτως εἶπεν σαλτάτα.

Μὰ τί σοῦ λένε τὰ χαρτιά τῶν μυστικῶν φακέλων
μὲ σγῆδια συμβολικῶν γιὰ τοὺς Ρωμῆους φακέλων;
Π. — Βρῆ θὰ 'μίλησης παστρικά, γιατί δὲν νοῖθω σκράπα,

μὴ Σύμβουλοι Δημοτικοί
σ' ἐμίθουσαν ἀπὸ ρακὶ
καὶ σ' ἔχουν ἄνευ τάπα;

Φ. — 'Στοὺς φακέλους τοὺς κρυφοὺς
γράφου πὺς ὁ Δραύρου
παρευρέθη, μπαχλιθῆνι,
'στὰ γυμνάσια τὰ τότε,
ποῦχαν 'στὴν Τανάγρα κάνει
τῶν Ρωμῆων οἱ στρατιῶται.

Εἶδε τὰ κρυφὰ μας ὄλα,
ψευτοπόλεμο φρικτό,
εἶδε καὶ τὰ τηλεθόλα
τῶν ἐπτά καὶ τῶν οκτώ.

'Ἐρθασε κατιστευμένους
ὄλος μεταμορφωμένους,
κι' ἀντελήφθη τὰ τερτίπια καὶ τὰ σκέρτα τὰ 'δικὰ μας
κι' ἐκλεψε τὰ μυστικά μας.

Κι' ἔφυγε κρυφὰ μιὰ νύκτα μὲ τρομάρας κτυποκάρδι,
κι' ὅταν 'πῆγε 'στὸ Παρίσι
'βάλθηκε νὰ τὰ πούληση
τὰ μισὰ πρὸς τὸν Σβαρτσόκπεν, τὰ 'μισὰ 'στὸν Πανιζέρδη.

Κι' ἂν 'ρωτᾷς γιὰ μπουρντερῶ
τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ.
Μάρτυρες ποῦ κάνουν χάξι
λένε γιὰ τὸν Ἐστεργάζη
πὺς αὐτὸς γραμμένο τόχει
κι' ἄλλοι πάλι σκούζουν ὄχι.

Κι' ἂν ἐρωτᾷς γιὰ τὸ Π τ ἰ Μ π λ ἔβαρρῶ πὺς ἀναφέρει
τὸ γεῦμα τοῦ Σίεφφουλόχ, ποῦ κι' ὁ Μερσιὲ θὰ ξέρη
πὺς ἔγινε γιὰ σουβενίρ 'στὸ μέρος τῆς Μελοῦνας
μὲ φέσι πορφυρώτερον τῆς κάθε παπαρούνας.

Κι' ἐπῆγαν καὶ 'δικοί μας Ζουρλίνδεν καὶ Ροξὲ
κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς τὸν Τούρκο τὸν 'πῆρα 'στὸ μεζέ,
καὶ μὲ μπουκλιὰς μεγάλαις ἐμπούκωνα τὸ στόμα
κι' ἐπείραζα τὸ φέσι μὲ γίλοιο καὶ μὲ σκώμμα.

Σίεφφουλόχ μαρῆλο,
εἶθίβα σου κι' οὐρρά,
νὰ ξαναμπῆς 'στὸ Βῶλο
καὶ δεῦτερη φορὰ.

Κι' ἐμὲ νὰ μπαχλιθῆς
τὸν ῥίνο πατριώτη,
καὶ νὰ μὰς ξαναστρώθεις
μεγάλου φεγγαπότι.

'Ἐθίβα σου, Πασσά,
μὲ τούτα τὰ χρυσα.

Κι' ἂν 'πῆρες τὴν Μελοῦνα,
φεσάτο παλληκάρη,
σὲ τούτη τὴν πατούνα
νὰ τὸ γνορίτσο χάρη.

Μὰ λέγει κι' ὁ Ἀσμπρὲν Ρενὼ μὲ Γαλλικὰ σερραὶ
πὺς πρὶν ὁ ὄλιος Δραύρου, νὰ πῆρ' 'στὸ νησί

είπε πρὸς τοῦτον παστρικά
τὰ σγίδια τὰ Γαλλικά
πῶς τᾶλλαξέ μ' Ἑλληνικά,
κι' εἴδωσέ τὰ χειρότερα κι' ἐπῆρε τὰ καλλίτερα,
φτηνὸς 'στ' ἄλειψι, Περικλέη, πλὴν ἀκριβὸς 'στὰ πίτερα.

Ὁ δὲ Πικάρ ὁ προσφιλέης,
ὁ θαρραλὸς κι' εὐσταλέης,
εἶπε πῶς ὁ Σιμόπουλος ἀπάνω 'στὴν Καστέλα
ἐκάλεισε τοὺς Ὑπουργούς σ' ἓνα τραπέζι, τρέλλα,
πῶς κι' ὁ Μικέλης δι' αὐτὸ τυχαίως προσεκλήθη
κι' ἐσχολιάσθ' ἢ πρόσκλησις ἀπὸ τὰ λάλα πλήθη.

Κι' εἶπαν πῶς ὑποψήφισαν τὸν ἔγρισε κατ' οἶκον
ὁ κύριος Σιμόπουλος ὁ τῶν Οἰκονομῶν,
Βουρβῶνος ἐκ τῆς Ρουμυλίας, βλαστὸς ἀρχαίας ράτσας,
κι' ἱπόπτης Καστελιανὸς αἰθερωμέννης φάτσας.

Καὶ γι' αὐτὸ τὸ γεγονός
χάσκει κόσμος κεχγῶνος,
κι' ὁ καθένας ἀπορεῖ
κι' ὁ Ντεμάξ κι' ὁ Λαμπορῆ.

Κι' εὐρέθη κι' ἄλλο μορπντερῶ,
πού γράφει γιὰ τὸ Βεζανῆ
τὸ περιβόητο νερό
πῶς ἦλθε 'στὴν Δεξαμενῆ.

Καὶ τότε κόσμος καὶ ντουιζὰς μὲ διψασμένα μάτια
καὶ τότε ποδορούστανα καὶ ποδογύροι λόγοι
ἐπῆραν τὰ λαγήνια των, τῆς στάμναις, τὰ κανάτζι,
πού λήκυθοι καθήντησαν κι' ὑδρῆσι θαυροδόχοι,
κι' ἔτρεξαν ὄλοι νὰ λουθοῦν 'στὸ Βεζανῆ τὰ ρεῖθρα,
λὲς κι' ἦτανε τοῦ Σιλωῆμ ἐκεῖν' ἡ κολυμβήθρα,
καὶ πλύστραις, πού δὲν ἔβαναν τόσον καιρὸ μπουγάδα
ἐπῆραν κι' ἐπροσκύνησαν ἐμπρός εἰς τὴν Πηγάδα.

Ὁ δὲ Γκερὲν ἀνθίσταται μαζὶ μὲ τὴν παρῆα
καὶ καρχαρίας τρομερὸς γυρνᾷ 'στὸν Φαλγρία,
κι' οἰείας ἔβαλε κραυγὰς κάθε Ρωμητὰ Σινιόρα
μὴ χάψῃ τὸ σκυλοφάρο λευκότητα μαρμάρου,
ὁ δὲ Βουδούρης μόνος του κι' αὐτοπροσώπως τῶρα
φούγει πρὸς καταδιωξίν αὐτοῦ τοῦ σκυλοφάρου.

Κι' ἀν' ῥωτᾷ γιὰ τὴν Σ π ε ρ ἄ ν τ ζ α τοῦ Πικάρ καὶ τὴν
καθαρὰ θὰ 'ῶξ' ἐκεῖ (Λ ε υ κ ἡ)
πῶς ἐχάθη λὰ σπερνάντζα τοῦ σινιόρου τοῦ Μικέλη
καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν τέλει
πῶς λευκοὶ θὰ 'βγοῦνε τῶρα
καὶ θὰ φᾶμ' ἡμεῖς σπαλιόρα.

Τέτοινα λέγονται 'στὰς Ρίνας, Περικλέτο κουφαζόνι,
καὶ θρασεῖς Ὀρλεανίδαι, Βοναπάρτσι καὶ Βουρβῶνοι
πλέκον μηχανοραφίας μὲ σκοπούς κρυφούς κι' ὑπόλους
κι' ἐπιλημύρησαν οἱ ἄρμιοι μὲ Δημοτικὸς Συμβούλους,
κι' ἀπὸ μῆρος καὶ πῆσω σκολλῶν: «μπαρμπά δῶσε μου κι'
πού νὰ σοῦ συγχερθεῖναι ζωντανὰ καὶ πεθαμμένα». (ἔμένα,

Κι' ἐπειθὲ γι' αὐτοὺς ὁ λόγος, Περικλέτο, σοῦ φωνάζω
δῶσε 'στὸν Χαϊδᾶ τὸν Στάθη καὶ τὸν Χρήστο τὸν Βουρβᾶζε,
ὄρὸ Συμβούλους προσφιλέις
σωφρονούσης κερφαλῆς.

Κι' ἀν τὸν νέο τὸν Φραγκούδη μὲ ψήφισε, μίο κάρω,
τί χαρὰ πού θὰ τὴν πάρω,
ψῆρο θέλω καὶ γιὰ τοῦτον καὶ γιὰ τὸν Φιλαδέφεια,
σφριγγλὸν ἀρχαιολόγον, καλλιτέχνην, συγγραφέα,
ἔχει σύμβουλα προῖδου κατὰ σπέρτα σὲ κουτιὰ,
πού καὶ ὄχιος νὰ τάνηψης πέρνον μόνον τῶν φωτιὰ.

Ὅμως δὲν θὰ μετανοώσῃς
καὶ 'στὸν Μπουμπουρα νὰ δώσης,
τὸν γιατρὸ τὸν 'παινεμένο τοῦ 'δικού μας μαχαλά,
καὶ 'στὸν Παπαγαργιῶν, δικηγόρω μὲ μυαλά,
κι' ὅποιος δόση τοῦ Βλαχάνη
τὸ κουκὶ του δὲν τὸ χάνει,
βιομήχανος σπουδαῖος κόμμι φὸ καὶ καθὼς πρίπει,
πού πρὸς νέαν ὄραση ρέπει.

'Στὸν Παντόπουλο κι' οἱ ὀδὸ μας ἄς προσετρέξωμεν, ἀχμάκη,
δῶστέ, μωρὸς παῖδα, δῶστέ τὸ κουκὶ σας ὄλοι
γιὰ τὸν Νύνιο Μπουρμπουλῆθρα καὶ τὸν Μίχο Ζουλαχμάκη,
πού γι' αὐτὸν τὰ σωθικά σας ἔχουν γίνεи περιβόδι.

Ταῦτα, φίλε Περικλέτο,
κι' ἄλλο τι δὲν σοῦ προθέτω,
κι' ὁ Μερκούρης ὅσο πάει τόσο μαιναίει μὲς 'στὴ μύτη
καθινὸς τρανοῦ Σημίτη.
Ζήτω ζήτω κι' ὄλο ζήτω τοῦ λαοφιλοῦ Μερκούρη...
Π. — Ζήτω ζήτω, κι' ὄρεσι τῶρα πεντε φάπαι μίς 'στὴ μούρη.

Σφίγγει σήμερα τὸ χεῖρι κι' ὁ «Ρωμητός» μὲ τὴν καρδιά του
τοῦ Γαζέπη τοῦ φιλάτου,
ἱατροῦ ὀφθαλμολόγου κι' ἐπιστήμονος ἐγκρίτου,
τὴν ἀπόλειαν συγκαλιῶν ἀδελφοῦ πολυφιλήτου.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Ἀξιοματικὸς μας μὲ μόρρωπιν γεμάτος,
ὁ Τίμος Μομφεράτος,
ἠρραβωνίσθη τῶρα κι' εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
μὲ τοῦ Φιλαδέφειος τὴν κόρη τὴν Μαρίαν,
τῶν κοριτσιῶν καμάρι, στολίδι παρθενιάς,
κι' ὁ Φασουλῆς τοὺς ραίνει μὲ φύλλα λεμονιάς.

'Ἀνθολογία Λαϊκῆ, πολὺκροτον βιβλίον,
μὲ εἰτίγους τόσων ποιητῶν τῆς χώρας τῆς πατρίου,
πού τόβγαλε τὸ Κεντρικὸν τὸ Βιβλιοπωλεῖον
δαπάνη Δράκου ὀγδαλὰ καὶ Παπαδομητρίου.

Μάρκος Λουπέτης ὁ γνωστός, ἀκίματος κι' εὐθὺς,
Σταθαμάρχης εἰς τὸ Φάληρον, πολὺ γλωσσομαθῆς,
γι' αὐτὴν τὴν γλωσσομαθειὰν καὶ κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον
ἔφαγε κι' ἐγνωρίστηκε μὲ πρόσωπα 'ψηλά
κι' εὐνοίας εἴτιχε θερμῆς Νουτέζων κι' Ἠγεμόνων,
διὸ συγχαρητήρια προσδέχεται πολλὰ.

Τὸ ΡΩΜΗΟΨ μας τὸ Γραφεῖον, ὄλο μέτρα καὶ ρυθμῆς,
'στὼν Πινაკωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.